

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ประเทศไทยมีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ตลอดจนความเป็นอยู่ของประชาชน ให้มีการพัฒนาดีขึ้น ซึ่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั้นได้ส่งผลให้ประชาชนมีระดับรายได้ที่เพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากการมีงานทำ การเปลี่ยนอาชีพจากการเกษตรมาเป็นอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมมากขึ้น การที่ระดับรายได้ของประชาชนเพิ่มมากขึ้นนั้นระดับการใช้จ่าย และค่าใช้จ่ายในการครองชีพของประชาชน ก็เพิ่มมากขึ้นตามระดับรายได้ด้วยเช่นกัน จากข้อมูลรายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในประเทศไทย ของสำนักงานสถิติแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ. 2524-2547 พบว่าระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนเพิ่มขึ้นจาก 3,378 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน ในปี พ.ศ.2524 เป็น 14,963 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือนในปี พ.ศ.2547 ในส่วนการใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยของครัวเรือนนั้นมีการเพิ่มขึ้นจาก 3,374 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือนในปี พ.ศ.2524 เป็น 12,297 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน ในปี พ.ศ.2547 ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นจาก 3,151 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน ในปี พ.ศ.2524 เป็น 10,885 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือนในปีพ.ศ. 2547 และค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มเฉลี่ยของครัวเรือนนั้นก็เพิ่มขึ้นจาก 1,487 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือนในปี พ.ศ. 2524 เป็น 3,796 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือนในปี พ.ศ.2547 ด้วยเช่นกัน ซึ่งระดับรายได้ ระดับค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นของครัวเรือน ระดับค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของครัวเรือน และระดับค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มของครัวเรือนนั้นมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในอนาคตด้วย ดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 รายได้ ค่าใช้จ่าย ของครัวเรือนปี พ.ศ.2524-2547

ปี พ.ศ.	ค่าใช้จ่าย ทั้งสิ้น	ค่าใช้จ่ายเพื่อการ อุปโภคบริโภค	ค่าใช้จ่ายด้านอาหาร และเครื่องดื่ม	รายได้ ทั้งหมด
2524	3,374	3,151	1,487	3,378
2529	3,783	3,486	1,472	3,631
2531	4,161	3,804	1,519	4,106
2533	5,437	4,942	1,969	5,625
2535	6,529	5,892	2,272	7,062
2537	7,567	6,784	2,548	8,262
2539	9,190	8,072	2,957	10,779
2541	10,389	8,966	3,648	12,492
2542	10,238	8,903	3,408	12,729
2543	9,848	8,558	3,174	12,150
2544	10,025	8,758	3,261	12,185
2545	10,899	9,601	3,654	13,736
2547	12,297	10,885	3,796	14,963

ที่มา : รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ในส่วนของการใช้จ่ายของครัวเรือนนั้น จะประกอบไปด้วยค่าใช้จ่ายหลักๆ ได้แก่ ค่าใช้จ่ายด้านอาหาร ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายค่าเครื่องนุ่งห่ม ค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายด้านการขนส่งและการติดต่อสื่อสาร เป็นต้น และจากข้อมูลรายจ่ายเพื่อการอุปโภคและบริโภคของเอกชน ปี พ.ศ.2542-2546 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านอาหารต่อค่าใช้จ่ายทั้งหมด มีสัดส่วนมากที่สุด ประมาณร้อยละ 31 ถึง 33 ดังตารางที่

ตารางที่ 1.2 รายจ่ายเพื่อการอุปโภคและบริโภคของเอกชน ปี พ.ศ. 2542-2546

ประเภทค่าใช้จ่าย	หน่วย : บาท/ครัวเรือน/ปี									
	2542		2543		2544		2545		2546	
รายจ่ายเพื่อการอุปโภคและบริโภคของเอกชน	2,595,113		2,762,925		2,941,012		3,113,524		3,360,621	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อาหารและเครื่องดื่ม	2,595,113	33.43	2,762,925	32.04	2,941,012	32	3,113,524	31.7	3,360,621	32.13
เสื้อผ้าและเครื่องใช้ส่วนบุคคล	317,621	12.24	328,291	11.77	323,271	10.99	329,553	10.58	330,771	9.84
ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า แก๊ส และเชื้อเพลิงอื่นๆ	241,767	9.32	254,857	9.22	269,362	9.16	276,513	8.88	285,081	8.48
เครื่องตกแต่งบ้าน เครื่องใช้ในครัวเรือน และค่าใช้จ่ายประจำในครัวเรือน	190,312	7.33	204,445	7.4	204,374	6.95	216,219	6.94	224,078	6.67
การรักษาพยาบาล	180,356	6.95	194,081	7.02	210,002	7.14	214,473	6.89	227,315	6.76
การขนส่ง	328,690	12.67	379,523	13.74	421,851	14.34	471,689	15.15	550,501	16.38
การสื่อสาร	37,499	1.44	40,581	1.47	49,642	1.69	55,386	1.78	65,446	1.95
ค่าพักผ่อนหย่อนใจและการบันเทิง	166,609	6.42	193,176	6.99	204,804	6.96	219,191	7.04	229,365	6.83
การศึกษา	28,896	1.11	30,126	1.09	32,861	1.12	34,728	1.12	35,605	1.06
กวดกาการและโรงแรม	261,555	10.08	274,375	9.93	285,123	9.96	301,323	9.68	298,065	8.87
ค่าสินค้าและบริการเบ็ดเตล็ด	139,750	5.39	158,148	5.72	176,833	6.01	204,027	6.55	229,585	6.83
ค่าใช้จ่ายในต่างประเทศ	74,947	2.89	89,139	3.23	104,138	3.54	113,680	3.65	99,123	2.95
หัก : ค่าใช้จ่ายของชาวต่างประเทศ	240,352	9.26	268,894	9.73	282,348	9.6	310,346	9.97	294,209	8.75

ที่มา : รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ

นอกจากนั้น การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมปัจจุบัน มีผลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาก ทั้งในด้านความเร่งรีบในชีวิตประจำวัน การทำงานแข่งกันกับเวลา จึงทำให้การจัดอาหารเองมีน้อยลง อีกทั้งการแสวงหาความสุขสนุกสนานในครอบครัวหรือในกลุ่มเพื่อนฝูง และความต้องการเปลี่ยนบรรยากาศเพื่อผ่อนคลายความเครียดของประชาชน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้การพึ่งพาร้านอาหารและแนวโน้มของการออกไปรับประทานอาหารนอกบ้านจึงเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับการขยายตัวของเมืองต่างๆ ได้ส่งผลให้ธุรกิจร้านอาหารมีการเติบโต และบรรดาผู้ประกอบการในธุรกิจร้านอาหารต่างเร่งปรับตัวให้สอดคล้องกับพฤติกรรมผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น จึงทำให้ธุรกิจร้านอาหารในประเทศไทยนั้นมีการขยายตัวมากขึ้น จากข้อมูลของศูนย์วิจัยกสิกรไทยปี พ.ศ. 2550 พบว่าในปัจจุบันร้านอาหารในประเทศไทยมีจำนวน 64,113 ร้าน แยกเป็นร้านอาหารในกรุงเทพฯ จำนวน 12,000 ร้าน และในต่างจังหวัดจำนวน 52,113 ร้าน โดยจำนวนร้านอาหาร/ภัตตาคารมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ 3.0% ต่อปี และค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารนอกบ้านของคนไทยเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 927 บาทต่อครัวเรือน ซึ่งค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารนอกบ้านของคนไทยในแต่ละครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนนั้นจะแตกต่างกันในแต่ละภาค กล่าวคือ กรุงเทพฯและปริมณฑล 2,158 บาท ภาคกลาง 1,007 บาท ภาคใต้ 876 บาท ภาคเหนือ 555 บาท และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 519 บาท

จังหวัดเชียงใหม่ ถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลักจึงเป็นศูนย์กลางการพัฒนาภาคเหนือมาตั้งแต่อดีต ตามนโยบายการกระจายความเจริญมาสู่ภูมิภาค ได้ทำให้เชียงใหม่มีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และกลายเป็นศูนย์กลางการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การพัฒนาทางกายภาพเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ตัวเมืองขยายออกไปทั่วทุกทิศทางเนื่องจากการเพิ่มประชากรและการขยายตัวทางเศรษฐกิจ อีกทั้งจังหวัดเชียงใหม่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในเขตภาคเหนือของประเทศไทย จึงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและชาวต่างชาติให้เข้ามาท่องเที่ยวและทำการลงทุนมากขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีบทบาททางเศรษฐกิจในระดับสูง โดยในปี พ.ศ.2545 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่เป็นอุตสาหกรรมที่มีสถานประกอบการรวมกันถึง 8,005 แห่ง และส่วนใหญ่เป็นภัตตาคารและร้านอาหาร อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีการจ้างงานรวมกันถึง 52,417 คน และมีรายได้รวมถึง 38,030 ล้านบาท มีมูลค่าเพิ่มสูงถึง 12,009 ล้านบาท อัตราส่วนมูลค่าเพิ่มต่อยอดขายได้ร้อยละ 33.28 โดยมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคิดเป็นร้อยละ 46 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมระดับจังหวัดในภาคบริการของจังหวัดเชียงใหม่ และคิดเป็นร้อยละ 14 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมระดับจังหวัด (Gross Provincial Product: GPP) ของจังหวัดเชียงใหม่ หากไม่รวมกิจกรรมสนับสนุน เช่น ปั่นน้ำมัน เป็นต้น ซึ่งอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

รายสาขาที่มีขนาดของมูลค่าเพิ่มใหญ่ที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ อุตสาหกรรมโรงแรมและรีสอร์ท อุตสาหกรรมภัตตาคารและร้านอาหาร และอุตสาหกรรมนำเที่ยว (รายงานหลักมูลค่าเพิ่มในประเทศของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในจังหวัดเชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548)

ในส่วนอุตสาหกรรมภัตตาคารและร้านอาหารในจังหวัดเชียงใหม่ ถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีการผลิตและจำหน่ายเพื่อตอบสนองความต้องการในการบริโภคของทั้งประชาชนชาวเชียงใหม่ และนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่หลั่งไหลเข้ามาเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ด้วยความหลากหลายและความอุดมสมบูรณ์ในการเป็นแหล่งอาหาร ทำให้อุตสาหกรรมนี้มีความพร้อมที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในทุกรูปแบบ ด้วยร้านอาหารทุกประเภท ทั้งภัตตาคารที่หรูหรา ร้านอาหารท้องถิ่นที่มีอาหารให้เลือกหลายแบบ ร้านอาหารประเภทจานด่วนที่ให้บริการรสชาติมาตรฐานระดับเดียวกัน รวมถึงร้านอาหารประเภทแผงลอยที่ให้บริการเป็นกันเอง และทำให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสวิถีชีวิตที่แท้จริงของคนท้องถิ่น โดยในปี พ.ศ.2545 อุตสาหกรรมภัตตาคารและร้านอาหารในจังหวัดเชียงใหม่ มีมูลค่าตลาดโดยรวมเท่ากับ 10,658.25 ล้านบาทต่อปี ประกอบไปด้วย ยอดขายจากการบริโภคของทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีมูลค่ารวมกันถึง 4,978.75 ล้านบาทต่อปี ยอดขายจากการบริโภคของคนในท้องถิ่นมีมูลค่าประมาณ 5,007.10 ล้านบาทต่อปี และยอดขายอาหารในโรงแรมและที่พักอื่นๆ มีมูลค่าประมาณ 672.40 ล้านบาทต่อปี ดังตารางที่ 1.3

ตารางที่ 1.3 ยอดขายของภัตตาคารและร้านอาหารในจังหวัดเชียงใหม่ ปี พ.ศ.2545

ลำดับ	กลุ่ม	ยอดขายในร้านอาหารทั่วไปที่ไม่มีที่พัก (ล้านบาทต่อปี)	ยอดขายอาหารในโรงแรมและที่พักอื่นๆ (ล้านบาทต่อปี)	ยอดขายรวม (ล้านบาทต่อปี)	ร้อยละ
1	คนท้องถิ่น	5,007.10	0	5,007.10	46.98
2	นักท่องเที่ยวต่างชาติ	2,623.53	370.96	2,994.49	28.09
3	นักท่องเที่ยวชาวไทย	2,355.22	301.44	2,656.66	24.93
	รวม	9,985.85	672.40	10,658.25	100.00

ที่มา : รายงานอุตสาหกรรมท่องเที่ยวรายสาขา เล่มที่ 3 อุตสาหกรรมภัตตาคารและร้านอาหารในจังหวัดเชียงใหม่ สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548

ในส่วนของกลุ่มร้านอาหารต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่ นั้น โดยภาพรวมถือได้ว่าการขยายตัวเพิ่มขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา รวมทั้งมีความหลากหลายมากขึ้น โดยร้านอาหารต่างชาติร้านแรกของเชียงใหม่มีตั้งแต่ พ.ศ.2500 ซึ่งเป็นร้านอาหารจีน และจากนั้นจึงเริ่มมีร้านอาหารต่างชาติและนานาชาติเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ที่มีจำนวนร้านอาหารต่างชาติเพียง 18 ร้านก่อนปี พ.ศ. 2541 และเพิ่มจำนวนอีก 9 ร้านในปี พ.ศ. 2541-2543 เพิ่มจำนวนอีก 13 ร้านในปี พ.ศ. 2544-2546 และ เพิ่มจำนวนอีก 28 ร้าน ในปี พ.ศ.2547-2549 โดยเฉพาะร้านอาหารต่างชาติประเภทร้านอาหารญี่ปุ่น และร้านอาหารอิตาเลียนมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นมากที่สุด แต่ก็มีร้านอาหารต่างชาติบางประเภทมีการขยายตัวลดลง อาทิเช่นร้านอาหารเวียดนาม เป็นต้น และในปี พ.ศ. 2549 จำนวนร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่มีทั้งหมด 68 ร้าน ดังตารางที่ 1.4

ตารางที่ 1.4 จำนวนร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ พ.ศ. 2500-2549

ร้านอาหารต่างชาติ	จำนวนร้าน				รวม
	ก่อน พ.ศ.2541	พ.ศ.2541-2543	พ.ศ.2544-2546	พ.ศ.2547-2549	
ร้านอาหารอิตาเลียน	3	1	4	6	14
ร้านอาหารญี่ปุ่น	1	1	5	5	12
ร้านอาหารจีน	5	2	-	2	9
ร้านอาหารเวียดนาม	-	4	3	1	8
ร้านอาหารอินเดีย	4	-	1	2	7
ร้านอาหารเกาหลี	-	-	-	5	5
ร้านอาหารฝรั่งเศส	1	1	-	2	4
ร้านอาหารเม็กซิกัน	-	-	-	4	4
ร้านอาหารอังกฤษ	2	-	-	-	2
ร้านอาหารเยอรมัน	2	-	-	-	2
ร้านอาหารกรีก	-	-	-	1	1
รวม	18	9	13	28	68

ที่มา : ระเบียบการสำนักงานพาณิชย์จังหวัดเชียงใหม่

แม้ว่าธุรกิจร้านอาหารซึ่งมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจที่มีผลต่อธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องมากมาย เช่น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมการผลิตอาหารหรือวัตถุดิบ ตลอดจนกระจายความเจริญ และรายได้มาสู่ท้องถิ่นในด้านการจ้างงาน หรือธุรกิจด้านการบริการต่างๆ ในพื้นที่นั้นๆ แต่การส่งเสริมของรัฐบาลที่มีต่อธุรกิจร้านอาหารนั้น โดยส่วนมากจะเป็นการรณรงค์เผยแพร่ภาพลักษณ์ด้านคุณภาพ และมาตรฐานด้านสุขอนามัยของร้านอาหารเป็นหลัก หรือแม้แต่การส่งเสริมการท่องเที่ยวในส่วนมากจะเป็นการส่งเสริมลงไปในการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการประเภทต่างๆ ทำให้ผู้ประกอบการต้องมีการปรับกลยุทธ์และแก้ปัญหาให้สามารถดำเนินการได้ในสภาวะการแข่งขันที่รุนแรงในปัจจุบัน แม้ในภาพรวมธุรกิจร้านอาหารต่างชาติมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น แต่การเข้ามาประกอบธุรกิจประเภทนี้นั้นก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน ทั้งปัจจัยที่เอื้อประโยชน์ และปัจจัยที่มีผลกระทบที่ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักประสบปัญหาในการดำเนินงาน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึง ลักษณะของการประกอบธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจ และเมื่อได้เข้ามาประกอบการแล้วมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้าง เพื่อเป็นแนวทางต่อผู้ที่สนใจ ตลอดจนเป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้ประกอบการที่จะประกอบธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
- 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบกิจการของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
- 3) เพื่อศึกษาถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบกิจการของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

- 1) ทำให้ทราบถึงสภาพทั่วไปของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
- 2) ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบกิจการรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติ ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
- 3) เพื่อเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาด้านการประกอบธุรกิจร้านอาหารต่างชาติของผู้ที่สนใจต่อไป

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงสภาพทั่วไปของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติ ปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบการของธุรกิจ รวมถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบการของธุรกิจร้านอาหารต่างชาติในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ โดยศึกษาจากผู้ประกอบการของร้านอาหารต่างชาติที่มีจำนวนร้านมากที่สุด 5 อันดับแรก(จากตาราง 1.4) ได้แก่ ร้านอาหารอิตาลี ร้านอาหารญี่ปุ่น ร้านอาหารจีน ร้านอาหารเวียดนาม และร้านอาหารอินเดีย และเป็นร้านที่ให้บริการอาหารประจำชาตินั้นๆ (ไม่ใช่อาหารไทย) หรือควบคู่กับการให้บริการอาหารไทย ที่จดทะเบียนการค้าของสำนักงานพาณิชย์จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งนี้ ไม่รวมร้านที่อยู่ในห้างสรรพสินค้าและโรงแรม

1.5 นิยามศัพท์

ธุรกิจร้านอาหารต่างชาติ หมายถึง กภัตตาคาร หรือ ร้านอาหาร (Restaurants) ที่ให้บริการอาหารประจำชาตินั้นๆ (ไม่ใช่อาหารไทย) หรือควบคู่กับการให้บริการอาหารไทย ในที่นี้ได้แก่ ร้านอาหาร 11 ชาติ คือ ร้านอาหารอิตาลี ร้านอาหารญี่ปุ่น ร้านอาหารจีน ร้านอาหารเวียดนาม ร้านอาหารอินเดีย ร้านอาหารเกาหลี ร้านอาหารฝรั่งเศส ร้านอาหารเม็กซิกัน ร้านอาหารอังกฤษ ร้านอาหารเยอรมัน และ ร้านอาหารกรีก

ปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจร้านอาหารต่างชาติ หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของกิจการ นั่นหมายถึง ปัจจัยที่ทำให้เมื่อดำเนินกิจการแล้ว สามารถมีลูกค้าเข้ามาใช้บริการสม่ำเสมอ รวมถึงปัจจัยที่ทำให้กิจการสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งส่งผลทำให้กิจการได้ผลกำไรในระยะยาว